

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1076/2020
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Сава Стојановић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Ивана Марковић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1193/19 од 16.10.2019. године, на седници одржаној 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1193/19 од 16.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Други основни суд у Београду, пресудом П1 429/2016 од 08.09.2017. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је поништио као незаконито решење туженог ... бр. ...-... од 27.10.2008. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезао туженог да врати тужиоца на рад, у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Утврдио је да је повучена тужба тужиоца, у делу тужбеног захтева за распоређивање тужиоца на послове ... „...“, које је тужилац обављао до престанка радног односа или на друге послове који одговарају његовој стручној и радној способности на неодређено време (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у укупном износу од 240.750,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења (став трећи изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог да се обавезе тужилац да накнади туженом трошкове поступка, са законском затезном каматом (став четврти изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 1193/19 од 16.10.2019. године, преиначио је пресуду Другог основног суда у Београду П1 429/16 од 08.09.2017. године, у ставу првом изреке, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца, којим је

тражио да се поништи као незаконито решење туженог ... бр. ...-... од 27.10.2008. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад (став први изреке). Преиначио је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем и четвртом изреке пресуде и обавезао тужиоца да накнади туженом трошкове поступка у износу од 226.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од осам дана од дана пријема пресуде (став други изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. У ревизији се указује да је од стране другостепеног суда неправилно примењена одредба члана 229. ЗПП. Међутим, у том делу наводима ревизије се не доводи у сумњу законитости и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, оспореним решењем од 27.10.2008. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на радном месту ... „...“, са даном доставе решења и то због повреде радних обавеза учињених у периоду од 07.07. до 24.08.2008. године, које се односе на вршење наплате путарине по магнетној картици у затвореном систему наплате супротно прописаној процедури рада и дужностима ..., затим на неправилно издавање признаница учеснику у саобраћају или не поништавање, односно неправилно поништавање признанице које учесник у саобраћају није узео, које повреде радних обавеза су биле уочене од стране службеника у одсеку туженог за видео надзор. Тужиоцу је достављено упозорење у коме је наведено у колико је случајева тужилац поступао противно општим актима предузећа у вези са начином наплате путарине учесницима у саобраћају и то током дана 17.07; 25.07; 13.08; 22.08. и 24.08.2008. године (тужба је поднета 30.01.2009. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, којим је тражио поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду и да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад.

У спору из радног односа, суд законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према томе, како су у конкретној ситуацији утврђене чињенице у односу на описане повреде на којима је између осталих засновано оспорено решење, које је донето у законом регулисаном поступку, имајући у виду да је доношењу оспореног решења претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/05 и 61/05), у смислу члана 180. тог закона, због учињених повреда радних обавеза из члана 12. став 12.4. алинеја 3. Анекса уговора о раду и члана 12. став 12.4. алинеја 1. Анекса уговора о раду, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије којима се указује да решење о отказу уговора о раду не садржи све законске елементе, који су нужни за акт отказа уговора о раду. Наиме, из упозорења које је претходило доношењу оспореног решења, како је то и утврђено, произлази да су тужиоцу стављене на терет битне повреде радних обавеза учињене дана 17.07.2008, 25.07.2008. године, 13.08.2008. године, 22.08.2008. године и 24.08.2008. године, а да из образложења оспореног решења произилази да се у радњама запосленог стичу обележја повреде радних обавеза учињених у више наврата у периоду од 17.07.2008. године до 24.08.2008. године, дакле у погледу учињених битних повреда постоји објективни идентитет између упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду и донетог оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, чиме није повређено право тужиоца на одбрану.

Према томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиоца и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овог суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Како трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, то је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, на основу одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 414. став 1. ЗПП и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић